

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31.05.1993, sp. zn. 6 Tz 15/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:6.TZ.15.1993.1

Číslo: 48/1993

Právní věta: Za zařízení na výrobu lihu ve smyslu ustanovení § 194a odst. 2 tr. zák. nelze považovat zařízení, které sice původně bylo určeno k pálení lihu, ale které je v posuzované době nekompletní, takže není bez podstatné úpravy způsobilé k takové výrobě.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 31.05.1993

Spisová značka: 6 Tz 15/93

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nedovolená výroba lihu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 194a odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 48

Za zařízení na výrobu lihu ve smyslu ustanovení § 194a odst. 2 tr. zák. nelze považovat zařízení, které sice původně bylo určeno k pálení lihu, ale které je v posuzované době nekompletní, takže není bez podstatné úpravy způsobilé k takové výrobě.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze z 31. května 1993 sp. zn. [6 Tz 15/93](#))

K stížnosti pro porušení zákona Vrchní soud v Praze zrušil usnesení Krajského soudu v Brně z 24. 5. 1979 sp. zn. 6 To 183/79 a rozsudek Okresního soudu v Třebíči z 30. 3. 1979 sp. zn. 2 T 22/79 ve výroku o vině obviněného J. B. trestným činem nedovolené výroby lihu podle § 194a odst. 2 tr. zák. a ve výroku o trestu a trestní stíhání obviněného pro skutek, jímž měl spáchat tento trestný čin, jakož i pro skutek, který byl v rozsudku Okresního soudu posouzen jako přečin podle § 3 odst. 1 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., zastavil podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 30. 3. 1979 sp. zn. 2 T 22/79 byl obviněný J. B. uznán vinným ad 1) přečinem proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm.

b) zák. č. 150/1969 Sb., ad 2) trestným činem nedovolené výroby lihu podle § 194a odst. 2 tr. zák. Za to byl odsouzen podle § 194a odst. 1 tr. zák. s použitím § 35 odst. 1, § 43 odst. 1, § 44 odst. 1, 3 tr. zák. k trestu nápravného opatření v trvání 6 měsíců s 15% srážkami ze mzdy obviněného. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. bylo vysloveno propadnutí přístroje na pálení lihu.

Odvolání obviněného proti tomuto rozsudku Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 5. 1979 sp. zn. 6 To 183/79 jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu podal generální prokurátor České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného. Namítá porušení zákona v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení, které jeho vydání předcházelo, v § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k trestnému činu podle § 194a odst. 2 tr. zák. v neprospěch obviněného. Poukazuje na to, že v této věci bylo zahájeno trestní stíhání a sděleno obvinění proto, že obviněný byl podezřelý z odcizení různých věcí ke škodě OSP Třebíč a školního statku. Byla proto provedena domovní prohlídka a odňaty některé věci, mezi kterými se nacházelo i domácí zařízení na destilaci lihu. Podezření z odcizení věcí bylo neúspěšné, a proto byla snaha odsoudit obviněného alespoň v omezené části. Okresní soud však nerespektoval zjištění, že souprava na pálení lihu byla neúplná a bez další úpravy neschopna provozu. Rovněž nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že o přístroji nevěděl, na nalezeném přístroji nebyly známky použití, a že obviněný si líh ze surovin nechával pálit, o čemž předložil i doklady. Okresní soud neprovedl důkaz o kvalitě přístroje a nehodnotil skutečnost, že byl uložen mezi starými odloženými věcmi. Pochybení Okresního soudu Krajský soud jako soud odvolací nezjistil a nenapravitel a s námitkami uvedenými v odvolání se náležitě nevypořádal.

V závěru stížnosti pro porušení zákona proto generální prokurátor navrhl, aby Vrchní soud vyslovil namítané porušení zákona v neprospěch obviněného, vadná rozhodnutí zrušil a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Vrchní soud přezkoumal v rozsahu ustanovení § 267 odst. 1 tr. ř. správnost výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo a shledal, že zákon byl porušen.

Podle zjištění Okresního soudu se obviněný trestného činu nedovolené výroby lihu podle § 194a odst. 2 tr. zák. dopustil tím, že po přesně nezjištěnou dobu až do jeho zajištění dne 20. 7. 1978 přechovával v prostorách svého domu v Sokolík čp. 7, okr. Třebíč, přístroj na pálení lihu. Okresní soud při posuzování viny vycházel pouze z tohoto faktu a již blíže nezjišťoval, za jakých podmínek měl přístroj přechovávat, zejména zda přístroj byl způsobilý k pálení ovocného lihu a zda byla vůbec naplněna skutková podstata stíhaného trestného činu.

Z obsahu spisu plyne, že důkazní řízení bylo zaměřeno na objasnění způsobu a rozsahu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví a posuzované záležitosti týkající se zjišťování skutečností k přechovávání přístroje na pálení lihu se dokazování zaměřovalo pouze okrajově. Obviněný v přípravném řízení uvedl, že tento přístroj v objektu, kde bydlel, zůstal po rodičích jeho manželky a po neúspěšném pokusu na vypálení lihu jej odhodil a více již nepoužíval. V hlavním líčení nebyl k této otázce vyslechnut.

Po provedené domovní prohlídce a nalezení zařízení na destilaci byla věc předána Okresní finanční správě v Třebíči, která pak v přípise ze dne 27. 2. 1979 uvedla, že zařízení je neúplné a jen po doplnění o nádobu na rozvařování ovocného kvasu je schopné destilace. Okresní soud se nijak blíže tímto vyjádřením nezabýval a neprovedl důkaz, zda přístroj byl způsobilý k provozu.

Ustanovení § 194a odst. 2 tr. zák. postihuje neoprávněné zhotovení nebo přechovávání zařízení na výrobu lihu a jeho účelem je zamezit nedovolenému pálení lihu ve větším množství, byť jen pro potřeby pachatele. Jestliže Okresní soud vycházel při závěru o vině obviněného jen ze zjištění o

nalezení přístroje, aniž blíže zkoumal, zda je přístroj způsobilý destilace, nezjistil řádně skutečný stav věci a nemohl proto odpovědně právně hodnotit zjištěný neúplný stav. Za zařízení na výrobu lihu ve smyslu uvedeného ustanovení není totiž možno považovat zařízení, které bylo sice určeno k pálení lihu, ale které je v posuzované době nekompletní tak, že bez podstatné úpravy není pro tuto výrobu způsobilé. Vedle toho Okresní soud ani blíže nevymezil dobu, od které mělo k přechovávání dojít, zda to byl rok 1962, kdy obviněný po sňatku se nastěhoval do domu rodičů své ženy, případně později; v této souvislosti neobjasnil pokus obviněného o neúspěšnou destilaci v roce 1966, zejména proč pak přístroj jako věc nepotřebnou skladoval. Rovněž náležitě nehodnotil doklady o legálním pálení slivovice v pálenici v Nářamčí, předložené obviněným. Podle dokladu č. 10 obviněný odevzdal 170 kg kvasu švestek a za vypálení v zařízení ZNZ zaplatil částku 659,75 Kčs a podle dokladu č. 11 odevzdal stejnému zařízení na vypálení 120 kg kvasu švestek a za to zaplatil částku 536,25 Kčs. Tyto důkazy by spíše svědčily pro závěr, že obviněný měl možnost získat kvalitní líh uvedeným způsobem a nebyl odkázán na neúplné zařízení na pálení lihu, které nebylo způsobilé k provozu.

Okresní soud v zájmu odstranění pochybností doby přechovávání přístroje měl vyslechnout manželku obviněného k zjištění, co jí bylo známo o destilačním přístroji jejího otce, a pokud nevyžádal odborné vyjádření o způsobilosti tohoto přístroje, měl vyslechnout odpovědného pracovníka Okresní finanční správy v Třebíči, který měl podat vysvětlení, jaké součástky byly ještě potřebné, aby destilační přístroj mohl být použit k účelu, ke kterému byl zhotoven.

Pochybení Okresního soudu nenapravit ani Krajský soud, který z podnětu odvolání obviněného B. v rámci své přezkumné povinnosti tak měl učinit. Obviněný i v podaném odvolání stran trestného činu nedovolené výroby lihu setrval na své obhajobě, že o zařízení na výrobu lihu nevěděl, že zařízení bylo nedokonalé a on sám nechal vypálit líh v Nářamčí.

Vrchní soud proto po vyslovení porušení zákona v neprospěch obviněného zrušil napadené usnesení Krajského soudu, jakož i rozsudek Okresního soudu ve výroku o vině trestným činem nedovolené výroby lihu podle § 194a odst. 2 tr. zák. a ve výroku o trestu. Pokud jde o uvedený trestný čin podle § 194a odst. 2 tr. zák., z toho co bylo uvedeno, vyplývá, že skutkový děj by měl být došetřen. Takové došetření však nepřichází v úvahu, neboť vzhledem k trestní sazbě, která činí trest odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitý trest nebo propadnutí věci, na tento trestný čin se vztahuje amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 1990 článek V písm. a). Proto podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a uvedeného ustanovení amnestie prezidenta republiky bylo trestní stíhání stran popisovaného skutku zastaveno.

Pokud jde o vinu obviněného přečinem proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb., ohledně něhož zůstal výrok v rozsudku Okresního soudu nezměněn, nebylo možno uložit za tento přečin přiměřený trest. Je to odůvodněno tím, že řízení a rozhodnutí o trestu po zrušení původního trestu je součástí trestního stíhání a dále tím, že skutek obviněného v posuzovaném směru podléhá amnestii prezidenta republiky ze dne 8. 5. 1980. Za tohoto stavu s přihlédnutím k tomu, že uvedený pravomocný výrok o vině není překážkou pro zastavení trestního stíhání, Vrchní soud podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a článku IV písm. a) amnestie prezidenta republiky ze dne 8. 5. 1980 trestní stíhání zastavil. Jiný postup za daného stavu nepřicházel v úvahu, a to i naproti tomu, že zák. č. 150/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů byl zákonem č. 175/1990 Sb. zrušen, neboť výrok o vině obviněného stran uvedeného přečinu byl ponechán v právní moci a zastavení trestního stíhání se posuzuje v době následné po spáchání skutku a v úvahu přicházející amnestie.